

Dziennik Urzędowy

C 2

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 52

7 stycznia 2009

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści	Strona
I <i>Rezolucje, zalecenia i opinie</i>		
OPINIE		
Komisja		
2009/C 2/01	Opinia Komisji z dnia 22 grudnia 2008 r. w sprawie planu unieszkodliwiania odpadów radioaktywnych powstałych w reaktorze badawczym JULES HOROWITZ oraz magazynie materiałów rozszczepialnych MAGENTA, położonych na terenie centrum Cadarache we Francji, zgodnie z art. 37 Traktatu Euratom	1
Europejski Inspektor Ochrony Danych		
2009/C 2/02	Opinia Europejskiego Inspektora Ochrony Danych na temat wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ustanowienia wieloletniego wspólnotowego programu ochrony dzieci korzystających z Internetu i z innych technologii komunikacyjnych	2
2009/C 2/03	Opinia Europejskiego Inspektora Ochrony Danych (EIOD) w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji	7
II <i>Informacje</i>		
INFORMACJE INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ		
Komisja		
2009/C 2/04	Zezwolenie na pomoc państwa w ramach przepisów zawartych w art. 87 i 88 Traktatu WE — Przykładki, względem których Komisja nie wnosi sprzeciwu ⁽¹⁾	18

PL

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2009/C 2/05	Zezwolenie na pomoc państwa w ramach przepisów zawartych w art. 87 i 88 Traktatu WE — Przy- padki, względem których Komisja nie wnosi sprzeciwu	21
2009/C 2/06	Zezwolenie na pomoc państwa w ramach przepisów zawartych w art. 87 i 88 Traktatu WE — Przy- padki, względem których Komisja nie wnosi sprzeciwu	23

IV *Zawiadomienia*

ZAWIADOMIENIA INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ

Komisja

2009/C 2/07	Stopa procentowa stosowana przez Europejski Bank Centralny do podstawowych operacji refinansujących: 2.5 % na dzień 1 stycznia 2009 r. — Kursy walutowe euro	25
-------------	---	----

Nota do czytelnika (patrz: wewnętrzna tylna strona okładki)

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

OPINIE

KOMISJA

OPINIA KOMISJI

z dnia 22 grudnia 2008 r.

w sprawie planu unieszkodliwiania odpadów radioaktywnych powstałych w reaktorze badawczym JULES HOROWITZ oraz magazynie materiałów rozszczepialnych MAGENTA, położonych na terenie centrum Cadarache we Francji, zgodnie z art. 37 Traktatu Euratom

(Jedynie tekst w języku francuskim jest autentyczny)

(2009/C 2/01)

W dniu 29 kwietnia 2008 r., zgodnie z art. 37 Traktatu Euratom, Komisja Europejska otrzymała od rządu Francji dane ogólne dotyczące planu usuwania odpadów promieniotwórczych powstałych w reaktorze badawczym JULES HOROWITZ oraz magazynie materiałów rozszczepialnych MAGENTA — obiektach położonych na terenie centrum Cadarache.

Na podstawie tych danych oraz informacji dostarczonych przez rząd francuski na spotkaniu grupy ekspertów w dniach 15 i 16 września 2008 r. Komisja wydała następującą opinię:

1. Odległość pomiędzy oboma obiektami a najbliższym miejscem położonym na terytorium innego państwa członkowskiego, w tym przypadku Włoch, wynosi około 110 km, natomiast odległość od Hiszpanii to 230 km.
2. Uwolnienia płynnych i gazowych zanieczyszczeń radioaktywnych z obu obiektów podczas normalnej eksploatacji nie spowodują ekspozycji stanowiącej zagrożenie dla zdrowia ludności innego państwa członkowskiego.
3. Stałe odpady promieniotwórcze z obu obiektów będą tymczasowo składowane na miejscu przed ich przemieszczeniem do składowiska zatwierdzonego przez rząd francuski. Wypalone elementy paliwowe będą tymczasowo składowane na miejscu przed ich przewiezieniem do zakładu przerobu w La Hague.
4. W przypadku obu obiektów, w razie nieplanowanego uwolnienia zanieczyszczeń radioaktywnych, będących następstwem wypadków o charakterze i skali przewidzianych odpowiednio w ogólnych danych, dawki przyjęte w innym państwie członkowskim nie wpłyną negatywnie na stan zdrowia ludności.

PODSUMOWUJĄC, Komisja jest zdania, że zarówno w warunkach normalnej eksploatacji, jak i w razie wypadku o charakterze i skali przewidzianych w ogólnych danych, wdrożenie planu usuwania odpadów promieniotwórczych w jakiegokolwiek postaci z reaktora badawczego JULES HOROWITZ lub magazynu materiałów rozszczepialnych MAGENTA, położonych na terenie centrum Cadarache we Francji, nie powinno spowodować skażenia promieniotwórczego wody, gleby lub powietrza w innym państwie członkowskim.

EUROPEJSKI INSPEKTOR OCHRONY DANYCH

Opinia Europejskiego Inspektora Ochrony Danych na temat wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ustanowienia wieloletniego wspólnotowego programu ochrony dzieci korzystających z Internetu i z innych technologii komunikacyjnych

(2009/C 2/02)

EUROPEJSKI INSPEKTOR OCHRONY DANYCH,

Wniosek i jego kontekst

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 286,

uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej art. 8,

uwzględniając dyrektywę 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych ⁽¹⁾,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych ⁽²⁾, w szczególności jego art. 41,

uwzględniając wniosek o opinię, który Komisja Europejska wystosowała na podstawie art. 28 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i który wpłynął w dniu 4 marca 2008 r.,

WYDAJE NASTĘPUJĄCĄ OPINIĘ:

I. WPROWADZENIE

Konsultacje z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych

1. W dniu 4 marca 2008 r. Komisja — zgodnie z art. 28 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 —przesłała Europejskiemu Inspektorowi Ochrony Danych z prośbą o konsultację wniosek dotyczący decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ustanowienia wieloletniego wspólnotowego programu ochrony dzieci korzystających z Internetu i z innych technologii komunikacyjnych (zwany dalej „wnioskiem”). O konsultacjach tych należy wyraźnie wspomnieć w preambule decyzji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

⁽²⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

2. Nowy program wieloletni (zwany dalej „programem”) ma stanowić kontynuację programu Bezpieczniejszy Internet (1999–2004) i Bezpieczniejszy Internet Plus (2005–2008).

3. Ma on służyć czterem celom:

— ograniczeniu niezgodnych z prawem treści i przeciwdziałaniu szkodliwym zachowaniom w sieci,

— promowaniu bezpieczniejszego środowiska on-line,

— rozwijaniu świadomości społecznej,

— tworzeniu bazy wiedzy.

4. Program z założenia ma być spójny z odpowiednimi strategiami, programami i działaniami Wspólnoty i ma je uzupełniać. Z uwagi na fakt, że istnieją już liczne regulacje służące ochronie dzieci w kontekście nowych technologii, program koncentruje się raczej na działaniach niż na nowych uregulowaniach. Kładzie nacisk na wydajność i skuteczność planowanych inicjatyw i na dostosowanie do rozwoju nowych technologii. Z uwagi na to przewiduje wzmoczoną wymianę informacji i najlepszych wzorców.

5. Ponieważ program jest instrumentem ramowym, nie zawiera szczegółowego opisu planowanych działań, ale pozwala zapraszać do składania wniosków i ofert, które odpowiadają czterem wspomnianym wyżej celom.

Zakres opinii

6. Formułując cele ogólne programu, odniesiono się do ochrony dzieci korzystających z Internetu i z innych technologii komunikacyjnych, ale nie położono przy tym nacisku na aspekty prywatności ⁽³⁾. Europejski Inspektor Ochrony Danych — choć w pełni popiera założenia programu — chciałby w swojej opinii zwrócić uwagę właśnie na te aspekty.

⁽³⁾ Pewne odniesienia do prywatności można znaleźć w ocenie skutków regulacji (3.2.2. Szczególne zagrożenia: ujawnianie danych osobowych; 3.3. Grupy docelowe 5.2. Analiza skutków opcji polityki), ale nie są one szerzej omówione.

7. Europejski Inspektor Ochrony Danych uważa, że planowane inicjatywy zdecydowanie muszą być zgodne z obowiązującym prawodawstwem, które przywołano we wniosku ⁽¹⁾, a zwłaszcza z dyrektywą 2000/31 o handlu elektronicznym, dyrektywą 2002/58 o prywatności i łączności elektronicznej oraz z dyrektywą 95/46 o ochronie danych ⁽²⁾.

8. Problem ochrony danych osobowych należy uwzględnić w odniesieniu do różnych aspektów programu i różnych zaangażowanych w niego podmiotów. Podstawowym zadaniem jest oczywiście ochrona danych dzieci, ale nie jest to zadanie jedyne: należy również mieć na uwadze dane osobowe, które wiążą się z osobami i treściami kontrolowanymi w celu ochrony dzieci.

9. Problemy te omówiono w niniejszej opinii w następujący sposób:

— W części II szerzej przedstawiono związki pomiędzy ochroną danych a bezpieczeństwem dzieci; zwrócono uwagę na fakt, że ochrona osobowych danych dzieci jest nieodzowna, by zapewnić dzieciom większe bezpieczeństwo i zapobiec ich wykorzystywaniu.

— W części III położono nacisk na fakt, że przetwarzanie danych osobowych nieodłącznie wiąże się także ze zgłaszaniem, filtrowaniem lub blokowaniem podejrzanych treści lub osób w Internecie:

— w punkcie pierwszym przeanalizowano problem ochrony danych w kontekście zgłaszania podejrzanych osób lub faktów,

— w punkcie drugim zwrócono uwagę na rolę narzędzi technicznych,

— w punkcie trzecim omówiono obowiązki usługodawców związane z nadzorem nad danymi użytkowników i nad danymi dotyczącymi treści.

II. OCHRONA DANYCH OSOBOWYCH A BEZPIECZEŃSTWO DZIECI

10. Europejski Inspektor Ochrony Danych w pełni popiera założenia programu oraz cele służące zwiększeniu ochrony dzieci korzystających z Internetu. Działaniami decydującymi, które należy dalej rozwijać, są przede wszystkim ograniczanie szkodliwych lub niezgodnych z prawem treści oraz rozwijanie świadomości dzieci i innych zaangażowanych osób.

⁽¹⁾ Uzasadnienie: 2.1. Kontekst legislacyjny. Streszczenie oceny skutków regulacji: 1.2. Obecna sytuacja: prawodawstwo.

⁽²⁾ — Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. L 178 z 17.7.2000, s. 1);

— Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) (Dz.U. L 201 z 31.7.2002, s. 37);

— Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31).

11. Europejski Inspektor Ochrony Danych chciałby przypomnieć, że bezpieczeństwo dzieci korzystających z Internetu zależy w pierwszej kolejności od tego, czy odpowiednio chronione są ich dane osobowe. Na tego rodzaju powiązanie prywatności i bezpieczeństwa dzieci wyraźnie zwrócono uwagę w niedawnej deklaracji Komitetu Ministrów o ochronie godności, bezpieczeństwa i prywatności dzieci korzystających z Internetu ⁽³⁾. W deklaracji przypomniano o prawie dzieci do godności oraz do szczególnej ochrony i opieki, które są niezbędne dla ich dobra, a także o prawie do „ochrony przed wszelkimi formami dyskryminacji albo arbitralną lub bezprawną ingerencją w sferę życia prywatnego oraz przed bezprawnymi zamachami na ich honor i reputację”.

12. W deklaracji zwrócono uwagę na zagrożenia związane z ochroną prywatności dzieci, np. na możliwość śledzenia ich aktywności w Internecie, co może narażać je na działania przestępcze, takie jak nagabywanie w celach seksualnych lub inne bezprawne działania. Za potencjalnie niebezpieczne uznano także profilowanie i zatrzymywanie danych osobowych związanych z aktywnością dzieci, ponieważ dane te mogą być wykorzystywane np. do celów handlowych lub mogą być przeszukiwane przez instytucje edukacyjne bądź przez ewentualnych pracodawców. W deklaracji wezwano zatem do kasowania lub usuwania — w możliwie krótkim czasie — treści i śladów aktywności pozostawionych przez dzieci w Internecie, do opracowywania i upowszechniania wśród dzieci stosownych informacji, przede wszystkim o właściwym użytkowaniu narzędzi umożliwiających dostęp do informacji, a także do rozwijania zdolności krytycznej analizy treści oraz odpowiednich umiejętności komunikacyjnych.

13. Europejski Inspektor Ochrony Danych zgadza się z powyższymi wnioskami. Uważa, że przede wszystkim należy zwracać uwagę dzieci na zagrożenia związane ze spontanicznym podawaniem danych osobowych, np. prawdziwego imienia i nazwiska, wieku lub miejsca zamieszkania.

14. Działania proponowane w punkcie 3 ⁽⁴⁾ programu wieloletniego są specjalnie poświęcone rozwijaniu świadomości społecznej (wśród dzieci, rodziców, opiekunów i wychowawców) na temat możliwości i zagrożeń, z którymi wiąże się z korzystaniem z technologii sieciowych, oraz na temat sposobów zachowania bezpieczeństwa w sieci. Spośród metod wskazanych we wniosku dwie są szczególnie użyteczne i powinny wyraźnie uwzględnić problem ochrony osobowych danych dzieci: rozpowszechnianie stosownych informacji oraz tworzenie punktów kontaktowych, w których rodzice i dzieci będą mogli się dowiedzieć o sposobach zachowania bezpieczeństwa w sieci.

15. Europejski Inspektor Ochrony Danych chciałby podkreślić, że odpowiednimi partnerami do działań w tym zakresie są organy ochrony danych. Należy o tym wspomnieć we wniosku, zwłaszcza w kontekście przewidywanych działań mających na celu promowanie współpracy oraz wymianę informacji, doświadczeń i najlepszych wzorców na szczeblu krajowym i europejskim ⁽⁵⁾.

⁽³⁾ Deklaracja przyjęta przez Komitet Ministrów w dniu 20 lutego 2008 r. podczas 1018. posiedzenia zastępców ministrów. Jest dostępna pod adresem [wcd.coe.int/ViewDoc.jsp?Ref=Decl\(20.02.2008\)&Ver=0001](http://wcd.coe.int/ViewDoc.jsp?Ref=Decl(20.02.2008)&Ver=0001)

⁽⁴⁾ Załącznik 1, działania, pkt 3.

⁽⁵⁾ Załącznik 1, działania, pkt 1.

16. Jako przykład można podać kilka inicjatyw podjętych niedawno w tym zakresie w państwach członkowskich UE lub państwach członkowskich Europejskiego Obszaru Gospodarczego. Szwedzki Inspektor Ochrony Danych co roku przeprowadza badanie na temat stosunku młodzieży do Internetu i nadzoru; podobnie brytyjski ⁽¹⁾ — przeprowadził on badanie skierowane do 2000 młodych ludzi w wieku 14–21 lat. Norweski Inspektor Ochrony Danych we współpracy z Ministerstwem Edukacji w styczniu 2007 r. zainauguował kampanię edukacyjną skierowaną do szkół ⁽²⁾. W Portugalii Inspektor Ochrony Danych i Ministerstwo Edukacji podpisali protokół o promowaniu ochrony danych w Internecie, a zwłaszcza w serwisach społecznościowych ⁽³⁾. W wyniku tego projektu portugalskie serwisy społecznościowe zaczęły używać interfejsu i maskotki skierowanych do dzieci w wieku 10–15 lat.
17. Powyższe przykłady wskazują na aktywną i decydującą rolę organów ochrony danych w ochronie dzieci korzystających z Internetu; dowodzą także, że o organach tych należy wyraźnie wspomnieć w programie wieloletnim jako o partnerach do planowanych działań.

III. OCHRONA PRAW I DANYCH OSOBOWYCH INNYCH ZAANGAŻOWANYCH STRON

I. Zgłoszenia i wymiana informacji

18. W pierwszym punkcie wniosku („Ograniczanie niezgodnych z prawem treści i przeciwdziałanie szkodliwym zachowaniom w sieci” ⁽⁴⁾) jako jedno z głównych działań przewidziano tworzenie punktów kontaktowych, w których można będzie zgłaszać niezgodne z prawem treści oraz szkodliwe zachowania w sieci. Niewątpliwie, aby treści te i zachowania można było skutecznie zwalczać, należy informować o nich właściwe władze. Punkty kontaktowe związane z ochroną dzieci w istocie już utworzono; utworzono je także np. w celu walki ze spamem ⁽⁵⁾.
19. Europejski Inspektor Ochrony Danych zwraca jednak uwagę, że pojęcie „szkodliwa treść” jest niejasne: nie wyjaśniono, kto miałby je zdefiniować i na podstawie jakich kryteriów. Jest to niepokojące, zważywszy na skutki ewentualnego zgłaszania takich treści.
20. Ponadto jak już wspomniano, w przypadku programu takiego jak obecny chodzi nie tylko o dane osobowe dzieci, lecz także o dane wszystkich osób w jakikolwiek sposób związanych z informacjami dostępnymi w sieci. Może to być na przykład osoba podejrzana o niewłaściwe zachowanie i zgłoszona jako taka, ale również osoba zgłaszająca

podejrzane zachowanie lub treść bądź osoba będąca ofiarą nadużyć. Choć informacje te są niezbędne, by system zgłoszeniowy działał skutecznie, Europejski Inspektor Ochrony Danych chciałby przypomnieć, że zawsze powinny być przetwarzane zgodnie z zasadami ochrony danych.

21. Niektóre dane mogą wymagać nawet specjalnej ochrony, jeżeli są danymi szczególnie chronionymi w rozumieniu art. 8 dyrektywy WE/95/46. Może być tak w przypadku danych związanych ze sprawcami naruszeń oraz z ofiarami nadużyć, zwłaszcza jeśli chodzi o pornografię dziecięcą. Należy zwrócić uwagę, że niektóre systemy zgłoszeniowe wymagały wprowadzenia zmian do krajowego ustawodawstwa o ochronie danych, tak by można było przetwarzać dane sądowe osób podejrzanych o przestępstwa lub dane ofiar ⁽⁶⁾. Europejski Inspektor Ochrony Danych nalega, by wszelkie systemy zgłoszeniowe, które powstaną, uwzględniały istniejące uregulowania związane z ochroną danych. O zgodności z uregulowaniami decydują: względ na interes publiczny oraz gwarancja nadzoru nad systemem — zasadniczo ze strony organów ochrony porządku publicznego.

II. Rola narzędzi technicznych w kontekście prywatności

22. Jednym z rozwiązań, które mają pomóc w zwalczaniu niezgodnych z prawem treści i szkodliwych zachowań ⁽⁷⁾, są narzędzia techniczne. Przykłady takich narzędzi można znaleźć w ocenie skutków regulacji ⁽⁸⁾, są to: rozpoznawanie wieku, rozpoznawanie twarzy (w celu zidentyfikowania ofiar przez organy ochrony porządku publicznego) lub techniki filtrowania. Zgodnie z wnioskami narzędzia te powinny być lepiej dostosowane do praktycznych potrzeb i dostępne dla odpowiednich zainteresowanych stron.
23. Europejski Inspektor Ochrony Danych zdecydowane opowiedział się już ⁽⁹⁾ za korzystaniem z nowych technologii w celu zwiększenia ochrony praw indywidualnych. Uważa on, że zasada domyślnej ochrony prywatności powinna stanowić nieodłączny element nowych rozwiązań technicznych, które wiążą się z przetwarzaniem danych osobowych. Dlatego zachęca do opracowywania projektów, które miałyby służyć tworzeniu rozwiązań technicznych w tym zakresie.
24. Szczególnie ważne jest, by opracować systemy, które do minimum ograniczą dostępność danych osobowych dzieci i tym samym zapewnią im rzetelną ochronę, oraz by dać dzieciom możliwość bezpieczniejszego korzystania z nowych narzędzi oferowanych przez społeczeństwo informacyjne, takich jak serwisy społecznościowe.

⁽¹⁾ Zob. www.ico.gov.uk/youngpeople

⁽²⁾ Zob. www.dubestemmer.no

⁽³⁾ Zob. dadus.cnpd.pt

⁽⁴⁾ Załącznik 1 wniosku.

⁽⁵⁾ Zob. np. strona internetowa uruchomiona w tym celu przez władze belgijskie: www.ecops.be

⁽⁶⁾ Por. belgijska ustawa o ochronie danych z dnia 8 grudnia 1992 r., art. 3 ust. 6 związany z przetwarzaniem danych przez ośrodek zgłaszania dzieci zaginionych lub wykorzystanych seksualnie.

⁽⁷⁾ Załącznik 1, działania, pkt 1.

⁽⁸⁾ Ocena skutków regulacji, pkt 3.1.

⁽⁹⁾ Roczne sprawozdanie EIOD z 2006 r., cz. 3.5.1: „Zagadnienia techniczne”.

25. Należy jednak pamiętać, że narzędzia techniczne — zależnie od sposobu, w jaki są stosowane — mogą mieć różnorodne skutki dla użytkowników. Jeżeli stosuje się je, by filtrować lub blokować informacje, można tym samym zablokować dzieciom dostęp do potencjalnie szkodliwych treści, ale można też utrudnić dostęp do legalnych informacji.
26. Choć największym problemem jest w tym kontekście swoboda dostępu do informacji, istnieje też problem związany z prywatnością. Filtrowanie, zwłaszcza w przypadku najnowszych rozwiązań związanych z zarządzaniem tożsamością, może wymagać zastosowania określonych kryteriów, w tym danych osobowych, takich jak wiek osoby korzystającej z serwisu (aby zapobiec dostępowi dorosłych lub dzieci do określonych treści), treść informacji i dane o aktywności w sieci osoby będącej autorem informacji. Zależnie od tego, w jaki sposób te informacje osobowe zostaną — automatycznie — przetworzone, dana osoba może ponieść konsekwencje związane z prawem do komunikowania się w Internecie.
27. Narzędzia filtrujące lub blokujące, które pozwalają kontrolować dostęp do serwisów, należy zatem stosować rozważnie, uwzględniając przy tym ewentualne niepożądane skutki i w pełni wykorzystując techniki pozwalające zwiększyć ochronę prywatności.
28. Europejski Inspektor Ochrony Danych z zadowoleniem przyjmuje zapis znajdujący się w ocenie skutków regulacji ⁽¹⁾, który mówi, że żadne z proponowanych rozwiązań nie powinno naruszać prawa do prywatności ani wolności wyrażania opinii. Podziela również opinię wyrażoną w tej ocenie, a mianowicie, że jednym z głównych celów jest usamodzielnienie użytkowników, tj. umożliwienie im dokonywania lepszych wyborów i podejmowania odpowiednich działań, by chronić dzieci ⁽²⁾.
31. Współpraca ze strony usługodawców w celu rozwijania świadomości dzieci i innych zaangażowanych stron, np. rodziców czy wychowawców, jest oczywiście mile widziana. Do niezbędnych zadań dostawców treści należy także udostępnianie systemów ostrzegania i zatrudnianie moderatorów na stronach internetowych, co pozwala wykluczać niewłaściwe treści.
32. Jeżeli chodzi o dostawców usług *telekomunikacyjnych*, monitorowanie komunikacji jest jednak kwestią dyskusyjną, bez względu na to, czy ma na celu kontrolę treści chronionych prawami własności intelektualnej czy innych nielegalnych treści. Problem dotyczy możliwości ingerowania podmiotu komercyjnego, oferującego określoną usługę (telekomunikacyjną), w sferę, w którą zasadniczo ingerować nie powinien, tj. kontrolowania komunikowanych treści. Europejski Inspektor Ochrony Danych przypomina, że usługodawcy zasadniczo nie powinni sprawować takiej kontroli, a na pewno nie w sposób systematyczny. Jeżeli w szczególnych okolicznościach kontrola taka jest konieczna, powinna zasadniczo należeć do organów ochrony porządku publicznego.
33. W opinii z dnia 18 stycznia 2005 r. Grupa Robocza Art. 29 przypominała w związku z tą kwestią ⁽⁴⁾, że „zgodnie z art. 15 dyrektywy 2000/31 o handlu elektronicznym nie można nałożyć na dostawców usług internetowych obowiązku systematycznego nadzoru ani współpracy. (...) Jak głosi art. 8 dyrektywy o ochronie danych, dane dotyczące przestępstw, wyroków skazujących lub środków bezpieczeństwa mogą być przetwarzane jedynie na restrykcyjnych warunkach wprowadzanych przez państwa członkowskie. Pojedyncze osoby mają oczywiście prawo przetwarzać dane sądowe w związku ze swoją sprawą sądową, jednak zasada ta nie umożliwi dogłębnego śledzenia, gromadzenia ani centralizacji danych osobowych przez strony trzecie, w tym zwłaszcza systematycznych badań na szeroka skalę, takich jak przeszukiwanie Internetu (...). Takie poszukiwania należą do zadań organów sądowych”.

III. Zadania usługodawców

29. Za element niezbędny, by zwiększyć ochronę dzieci korzystających z technologii komunikacyjnych, uznano we wniosku współpracę wszystkich zainteresowanych stron. Przewidziano w nim ⁽³⁾ m.in. udział i zaangażowanie usługodawców — przede wszystkim stosowanie przez nich samoregulacji.
30. Usługodawcy z tego sektora, odpowiedzialnego za dostarczanie usług telekomunikacyjnych i treści, mogliby odegrać pewną rolę w zgłaszaniu, filtrowaniu lub blokowaniu informacji uznanych za niezgodne z prawem lub szkodliwe. W jakim zakresie można by im powierzyć to zadanie — w sensie prawnym — jest jednak dyskusyjne.
34. W dziedzinie, w której stawką są wolność słowa, dostęp do informacji, prywatność i inne prawa podstawowe, takie ingerencje podmiotów prywatnych skłaniają do pytań o proporcjonalność podejmowanych działań. Parlament Europejski przyjął niedawno rezolucję, w której podkreślił, że potrzebne jest rozwiązanie, które nie byłoby sprzeczne z prawami podstawowymi ⁽⁵⁾. W pkt 23 rezolucji stwierdzono, że „Internet jest szeroką platformą wyrazu kulturowego, dostępu do wiedzy i demokratycznego uczestnictwa w twórczości europejskiej, która zbliża pokolenia poprzez społeczeństwo informacyjne; [Parlament] wzywa zatem Komisję i państwa członkowskie, aby unikały przyjmowania środków sprzecznych ze swobodami obywatelskimi i prawami człowieka oraz z zasadami proporcjonalności, skuteczności i perswazji, takich jak przerywanie dostępu do Internetu”.

⁽¹⁾ Ocena skutków regulacji, pkt 5.2.

⁽²⁾ W tym sensie włączanie filtrów należałoby do rodziców, którzy mogliby je również wyłączać, co pozwoliłoby im na pełną kontrolę nad efektem filtrowania.

⁽³⁾ Motyw 8 preambuły; załącznik 1: pkt 1. 4.; streszczenie oceny skutków regulacji: pkt 3.1.

⁽⁴⁾ Dokument roboczy Grupy Roboczej Art. 29 ds. Ochrony Danych Związanych z Prawami Własności Intelektualnej, WP 104.

⁽⁵⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 kwietnia 2008 r. w sprawie przemysłu kulturalnego w Europie (2007/2153(INI)), pkt 23.

35. Europejski Inspektor Ochrony Danych jest zdania, że należy wyważyć proporcje między zasadnym celem, którym jest zwalczanie niezgodnych z prawem treści, a odpowiednim charakterem podejmowanych działań. Przypomina, że wszelki nadzór nad sieciami telekomunikacyjnymi, jeśli wymagają tego szczególne okoliczności, powinien być zadaniem organów ochrony porządku publicznego.

IV. WNIOSKI

36. Europejski Inspektor Ochrony danych popiera wniosek dotyczący wieloletniego programu mającego służyć ochronie dzieci korzystających z Internetu i z innych technologii komunikacyjnych. Z zadowoleniem przyjmuje fakt, że celem programu jest opracowywanie nowych technologii i przygotowywanie konkretnych działań, które mają zwiększyć skuteczność ochrony dzieci.

37. Europejski Inspektor Ochrony Danych przypomina, że zasadniczym warunkiem bezpieczeństwa dzieci korzystających z Internetu jest ochrona danych osobowych. Należy zapobiegać wykorzystywaniu osobowych danych dzieci, podejmując działania zaproponowane w programie, a zwłaszcza:

- rozwijając świadomość u dzieci i innych zaangażowanych stron, np. rodziców i wychowawców,
- propagując wypracowywanie najlepszych wzorców przez usługodawców,
- propagując opracowywanie narzędzi technicznych pozwalających respektować prywatność,

— sprzyjając wymianie najlepszych wzorców i doświadczeń pomiędzy odpowiednimi organami, w tym organami ochrony danych.

38. Działania te należy podejmować, nie zapominając o tym, że tam, gdzie chroni się dzieci, w grę mogą wchodzić także prawa innych osób. Wszelkie inicjatywy polegające na gromadzeniu, blokowaniu lub zgłaszaniu informacji należy podejmować wyłącznie z poszanowaniem praw podstawowych przysługujących wszystkim zaangażowanym osobom i zgodnie z uregulowaniami prawnymi dotyczącymi ochrony danych. Europejski Inspektor Ochrony Danych przypomina zwłaszcza, że nadzór nad sieciami telekomunikacyjnymi, jeżeli wymagają tego szczególne okoliczności, powinien być zadaniem organów ochrony porządku publicznego.

39. Europejski Inspektor Ochrony Danych odnotowuje, że przedmiotowy program stanowi ogólną podstawę do dalszych konkretnych działań. Sądzi, że niektóre uwagi poczynione w niniejszej opinii są jedynie wstępne i mogą zostać rozwinięte w praktyczny sposób, przez odwołanie do planowanych projektów, zgodnie z celami programu. Zaleca, by w wypracowywanie tych praktycznych projektów ściśle włączyć organy ochrony danych. Zwraca również uwagę na działania Grupy Roboczej Art. 29 poświęcone temu zagadnieniu, a zwłaszcza na obecne prace tej grupy dotyczące serwisów społecznościowych ⁽¹⁾.

Sporządzono w Brukseli, dnia 23 czerwca 2008 r.

Peter HUSTINX

Europejski inspektor ochrony danych

⁽¹⁾ Zob. dokument roboczy 1/2008 z dnia 18 lutego 2008 r. o ochronie osobowych danych dzieci (WP 147) oraz program prac grupy roboczej na lata 2008–2009, zawierający ogólne informacje m.in. o serwisach społecznościowych, dostępny pod adresem: http://ec.europa.eu/justice_home/fsj/privacy/workinggroup/wpdocs/2008_en.htm

Opinia Europejskiego Inspektora Ochrony Danych (EIOD) w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji

(2009/C 2/03)

EUROPEJSKI INSPEKTOR OCHRONY DANYCH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 286,

uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej art. 8,

uwzględniając dyrektywę 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych ⁽¹⁾,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych ⁽²⁾, w szczególności jego art. 41,

uwzględniając wniosek o wydanie opinii zgodnie z art. 28 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 45/2001, otrzymany od Komisji Europejskiej w dniu 15 maja 2008 r.,

PRZYJMUJE NASTĘPUJĄCĄ OPINIĘ:

I. WSTĘP

Wniosek

1. Dnia 30 kwietnia 2008 r. Komisja przyjęła wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (zwany dalej „wnioskiem”) ⁽³⁾. Wniosek został przesłany przez Komisję do EIOD do konsultacji zgodnie z art. 28 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 45/2001; EIOD otrzymał je 15 maja 2008 r.
2. Wniosek ten ma na celu wprowadzenie pewnych znacznych zmian do rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji ⁽⁴⁾. W uzasadnieniu Komisja wyjaśnia, z jakich powodów poddaje przeglądowi obecne rozporządzenie. Wymienia „Europejską inicjatywę na rzecz przejrzystości” ⁽⁵⁾, wzywającą do większej przejrzystości, rozporządzenie w sprawie zastosowania postanowień konwencji z Århus ⁽⁶⁾ do instytucji i organów Wspólnoty Europejskiej, powiązane z rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001 w zakresie dostępu do dokumentów zawierających informacje o środowisku naturalnym, jak

⁽¹⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

⁽²⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

⁽³⁾ COM(2008) 229 wersja ostateczna.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43.

⁽⁵⁾ Protokół z posiedzenia Komisji nr 1721 z dnia 9 listopada 2005 r., poz. 6; zob. także dokumenty SEC(2005) 1300 i SEC(2005) 1301.

⁽⁶⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264 z 25.9.2006, s. 13).

również orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości oraz skargi rozstrzygnięte przez Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich związane z rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001.

Konsultacje z EIOD

3. EIOD z zadowoleniem przyjmuje fakt przeprowadzania z nim konsultacji i zaleca, aby odniesienia do tych konsultacji zamieścić w motywach tego wniosku, podobnie jak włączono je do kilku innych tekstów legislacyjnych, w sprawie których konsultowano się z EIOD zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001.
4. Uwagę EIOD przykuł w szczególności fakt, że proponowany art. 4 ust. 5 wniosku zawiera przepis dotyczący delikatnej kwestii związku między dostępem do dokumentów a prawem do prywatności i do ochrony danych osobowych. Analiza tego przepisu będzie stanowić centralną część niniejszej opinii.

5. Niniejsza opinia nie ograniczy się jednak do tej analizy. Zostanie ona poprzedzona uwagami dotyczącymi kontekstu wniosku i jego zakresu. Po analizie art. 4 ust. 5 zostaną omówione inne kwestie, takie jak prawo dostępu do danych osobowych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001.

II. KONTEKST I ZAKRES WNIOSKU

Kontekst

6. Wniosek został poprzedzony konsultacjami publicznymi. W uzasadnieniu Komisja stwierdza, że w trakcie tych konsultacji publicznych uwzględniła ona opinie większości respondentów.
7. Po przyjęciu wniosku 2 czerwca 2008 r. Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (LIBE) w Parlamencie Europejskim zorganizowała przesłuchanie publiczne. Było ono dla pewnych podmiotów okazją do wyrażenia opinii na temat wniosku. EIOD przedstawił również pewne wstępne uwagi. Przy tej okazji przedstawiciele Komisji Europejskiej — reagując na różne uwagi — pokreślili, że wniosek odzwierciedla obecny stan rzeczy, jednak Komisja otwarta jest na dyskusje nad tekstem i sugestie dotyczące ulepszenia wniosku, nie wykluczając rozwiązań alternatywnych.

8. EIOD uważa, że takie otwarte podejście stanowi szansę; EIOD przewiduje wzbogacenie dyskusji o tekst alternatywny do zaproponowanego w art. 4 ust. 5. Ponadto takie otwarte podejście znakomicie wpasowuje się w pojęcie przejrzystości: propagowanie dobrych rządów i zapewnianie uczestnictwa społeczeństwa obywatelskiego (zob. np. art. 15 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej).
9. Pomimo niepewności co do losów Traktatu z Lizbony w chwili wydawania niniejszej opinii, nie należy ignorować perspektywy ram prawnych zgodnie z nowym traktatem.
10. Podstawą wniosku jest art. 255 TWE dający prawo dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji. Gdy wejdzie w życie Traktat z Lizbony artykuł ten zostanie zastąpiony art. 15 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Art. 15 poszerza prawo do dostępu do dokumentów o wszystkie unijne instytucje, organy, biura i agencje. Zmienia art. 255 wprowadzając m.in. ogólną zasadę otwartości (art. 15 ust. 1) oraz zobowiązując Parlament Europejski i Radę do dopilnowania, by publikowane były dokumenty związane z procedurami legislacyjnymi.
- Zakres: pojęcie dokumentów*
11. Wniosek ma zastosowanie do wszystkich dokumentów w ramach definicji zawartej w proponowanym art. 3 lit. a). Definicja ta ma następujące brzmienie: „dokument” oznacza wszelkie treści bez względu na nośnik (zapisane na papierze, przechowywane w formie elektronicznej czy jako nagranie dźwiękowe, wizualne czy audiowizualne) sporządzone przez instytucję lub formalnie przekazane jednemu lub większej liczbie odbiorców lub w inny sposób zarejestrowane lub otrzymane przez instytucję; dane zawarte w elektronicznych systemach magazynowania, przetwarzania i pobierania danych stanowią dokumenty, jeżeli można je pobrać w formie wydruku lub kopii elektronicznej z wykorzystaniem dostępnych narzędzi eksploatacji systemu.
12. Definicja ta została zacytowana w całości, ponieważ wynika z niej kilka podstawowych pytań co do zakresu rozporządzenia:
- Obiekt prawa dostępu: czy jest to arkusz papieru (lub jego elektroniczny ekwiwalent) czy też ma on szersze znaczenie: informacje o działalności instytucji UE lub informacje przez te instytucje przechowywane, bez względu na istnienie dokumentów?
 - Co oznacza ograniczenie zakresu zastosowania rozporządzenia do dokumentów, które zostały formalnie przekazane jednemu odbiorcy lub większej liczbie odbiorców lub w inny sposób zarejestrowane lub otrzymane przez instytucję?
 - Różnica w zakresie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 i rozporządzenia (WE) nr 45/2001.
13. Punktem wyjścia rozporządzenia jest dostęp do dokumentów, nie zaś dostęp do samych informacji. Jest to pojęcie przedstawione w art. 255 TWE. Traktat z Lizbony nie wprowadziłby znacznych zmian. Nowy traktat po prostu wyjaśnia, że nośnik dokumentów nie jest decydujący. Jednak jak stwierdził Sąd Pierwszej Instancji w sprawie WWF „powoływanie się przez instytucje na nieistnienie dokumentów w celu uniknięcia stosowania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 byłoby sprzeczne z wynikającym z tego rozporządzenia wymogiem przejrzystości” (7). Zatem zgodnie ze stwierdzeniem Sądu dane instytucje muszą, w możliwie najszerszym zakresie oraz w sposób przewidywalny i pozbawiony arbitralności, sporządzać i przechowywać dokumenty dotyczące ich działalności. W przeciwnym razie prawo dostępu do dokumentów nie może być skutecznie wykonywane.
14. Na tym tle z jednej strony wniosek wyraźnie obejmuje koncepcję, iż dokument oznacza „dane zawarte w elektronicznych systemach magazynowania, przetwarzania i pobierania danych”, gdy dane te można pobrać. EIOD zauważa, że definicja ta jest bliska definicji przetwarzania danych osobowych przedstawionej w rozporządzeniu (WE) nr 45/2001 i poszerza zakres, w jakim może ono pokrywać się z rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001. Prawdopodobnie zwiększy się ilość próśb o dostęp do wykazów nazwisk lub innych danych osobowych — również w świetle rozwoju dostępnych narzędzi służących wykorzystywaniu systemów elektronicznych — a zatem tym istotniejsze jest określenie ewentualnych sprzeczności między rozporządzeniami, jak również stosunków z innymi dostępnymi instrumentami, takimi jak prawo do dostępu do danych osobowych (zob. poniżej, pkt. 64–67).
15. Z drugiej strony Komisja proponuje, że dokument „istnieje” wyłącznie jeśli został wysłany do odbiorców lub rozprowadzony wewnątrz instytucji lub w inny sposób zarejestrowany. EIOD zauważa, że nie jest jasne, do jakiego stopnia sformułowanie to ograniczyłoby zakres zastosowania rozporządzenia, a zatem byłoby sprzeczne z zasadami otwartości i udziału społeczeństwa. Niestety uzasadnienie nie daje wielu wytycznych w tym zakresie. EIOD sugeruje zatem, że koncepcja „dokumentu” powinna być wyjaśniona we wniosku Komisji, w samym przepisie lub w motywie.
16. Nie wchodząc w szczegółowe analizy możliwych interpretacji tych decydujących przepisów, EIOD podkreśla, że pomimo zmian w koncepcji „dokumentu” proponowanych przez Komisję, nadal różny jest zakres rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 i rozporządzenia (WE) nr 45/2001. Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 stosuje się wyłącznie, zgodnie z jego art. 3 ust. 2, do „przetwarzania danych osobowych w

(7) Wyrok z dnia 25 kwietnia 2007 r., sprawa T-264/04 WWF European Policy Programme przeciwko Radzie, § 61.

całości lub w części w sposób zautomatyzowany oraz innego przetwarzania danych osobowych, stanowiących część zbioru danych lub mających stanowić część zbioru danych”. Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 ma zastosowanie do wszystkich dokumentów będących w posiadaniu instytucji.

17. Chociaż ręczne przetwarzanie danych osobowych traci na znaczeniu, należy uwzględnić fakt, że w instytucjach i organach Unii Europejskiej wciąż stosowane są akta papierowe. Jeżeli takie akta papierowe nie mają ustrukturalizowanego charakteru, mogą nie być w pełni objęte rozporządzeniem (WE) nr 45/2001. Jednak dokumenty takie mogą zawierać dane osobowe, należy zatem dopilnować, by również w tych przypadkach mógł mieć zastosowanie wyjątek z art. 4 ust. 5.

18. Należy odpowiednio uwzględnić tę różnicę w zakresie by dopilnować, że rzeczywisty interes osoby, której dane dotyczą jest uwzględniany również w przypadku akt papierowych. Jest to dodatkowy powód, dla którego zwykle „odesłanie” do rozporządzenia (WE) nr 45/2001 — jak wyjaśniono poniżej (zob. pkt 38–40) — nie jest satysfakcjonujące, ponieważ nie daje ono wytycznych w sprawach, w których dane osobowe zawarte w dokumentach są poza zakresem zastosowania rozporządzenia nr 45/2001.

III. ART. 4 UST. 5

Ocena ogólna przepisu

19. Proponowany art. 4 ust. 5 zajmuje się związkiem między dostępem do dokumentów a prawem do prywatności i ochroną danych osobowych, jak również zastępuje obecny art. 4 ust. 1 lit. b), który był szeroko krytykowany jako niejasny w kwestii dokładnego związku między tymi podstawowymi prawami. Obecny artykuł również był przedmiotem sporu przed Sądem Pierwszej Instancji⁽⁸⁾. Odwołanie z powodów prawnych jest obecnie rozstrzygane przez Trybunał Sprawiedliwości⁽⁹⁾.

20. W tej perspektywie istnieją istotne powody do zastąpienia art. 4 ust. 1 lit. b). EIOD rozumie, że Komisja skorzystała z tej okazji, aby zaproponować zmianę art. 4 ust. 1 lit. b). EIOD nie popiera jednak proponowanego przepisu w postaci przygotowanej przez Komisję.

21. Po pierwsze, EIOD nie jest przekonany, czy teraz jest odpowiedni moment na zmiany, przed rozpatrzeniem odwołania przez Trybunał Sprawiedliwości. W odwołaniu tym w grę wchodzi zasadnicze kwestie.

22. Po drugie, co ważniejsze, wniosek nie przedstawia odpowiedniego rozwiązania. Zawiera ogólną zasadę (art. 4 ust. 5 zdanie drugie), która:

— nie odzwierciedla wyroku Sądu Pierwszej Instancji w sprawie *Bavarian Lager*,

— nie uwzględnia potrzeby odpowiedniej równowagi między odnośnymi prawami podstawowymi,

— jest niepraktyczna, ponieważ odwołuje się do prawodawstwa UE dotyczącego ochrony danych, które nie daje jasnej odpowiedzi, kiedy trzeba podjąć decyzję o publicznym dostępie do dokumentów.

Ponadto zawiera on konkretną zasadę (art. 4 ust. 5 zdanie pierwsze), która wprawdzie jest dobrze zdefiniowana, ale jej zakres jest zbyt ograniczony.

To nie jest odpowiedni moment na zmiany

23. EIOD jest w pełni świadomy ewentualnych interakcji — i możliwych sprzeczności — między dostępem do dokumentów a prawem do prywatności i ochroną danych osobowych. W swoim opracowaniu dotyczącym publicznego dostępu do dokumentów i ochrony danych, opublikowanym w lipcu 2005 roku, EIOD przeprowadził uważną analizę kwestii wynikających z równoczesnego zastosowania rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 i rozporządzenia (WE) nr 45/2001.

24. EIOD w szczególności podkreślił, że publiczny dostęp z jednej strony oraz prywatność i ochrona danych z drugiej strony są podstawowymi prawami przedstawionymi w różnych instrumentach prawnych na poziomie europejskim; prawa te stanowią kluczowe elementy „dobrych rządów”. Między tymi prawami nie ma porządku hierarchicznego i w pewnych przypadkach równoczesne stosowanie rzeczonych rozporządzeń nie daje jednoznacznej odpowiedzi. Zgodnie z opracowaniem EIOD rozwiązanie można znaleźć w wyjątku dotyczącym prywatności przedstawionym w obecnym art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1049/2001. Jak wyjaśnia opracowanie, przepis nakłada trzy warunki; wszystkie z nich muszą być spełnione, aby miał zastosowanie wyjątek dotyczący dostępu publicznego:

— zagrożona musi być prywatność osoby, której dane dotyczą,

— publiczny dostęp musi w istotny sposób wpływać na osobę, której dane dotyczą,

— publiczny dostęp jest niedozwolony zgodnie z prawodawstwem dotyczącym ochrony danych.

⁽⁸⁾ Wyrok z dnia 8 listopada 2007 r., *Bavarian Lager* przeciwko Komisji, T-194/04. Dwie inne wciąż nierozstrzygnięte sprawy dotyczą tej samej kwestii.

⁽⁹⁾ Nierozstrzygnięta sprawa C-28/08P, Komisja przeciwko *Bavarian Lager*, Dz.U. C 79 z 29.3.2008, s. 21.

25. Główne wątki analizy EIOD zostały potwierdzone przez Sąd Pierwszej Instancji w sprawie *Bavarian Lager*, w której Sąd Pierwszej Instancji został wezwany do zinterpretowania związku między rozporządzeniem (WE) nr 45/2001 a rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001 oraz wyjątku dotyczącego ochrony danych osobowych zawartego w tym drugim rozporządzeniu. Najważniejsze elementy tego wyroku zostaną wykorzystane do uzasadnienia niniejszej opinii. Komisja postanowiła odwołać się od wyroku Sądu Pierwszej Instancji; sprawa jest obecnie rozpatrywana przez Trybunał Sprawiedliwości. Jeśli chodzi o sprawę przed Trybunałem Sprawiedliwości, EIOD stoi na stanowisku, że wyrok Sądu Pierwszej Instancji należy utrzymać.

26. Wątpliwe jest zatem, czy teraz jest odpowiedni moment na zmianę przepisu dotyczącego związku między dostępem do dokumentów a ochroną danych osobowych, gdy obecnie sprawa ta jest rozstrzygana przez Trybunał Sprawiedliwości. Sprawa ta nie odnosi się wyłącznie do interpretacji obecnego sformułowania art. 4 ust. 1 lit. b) ⁽¹⁰⁾; podnosi ona również bardziej podstawowe pytania związane z równowagą między tymi prawami podstawowymi ⁽¹¹⁾. W tych okolicznościach lepiej byłoby poczekać na wyrok, nie zaś przyjmować przedtem rozporządzenie.

Zmiana nie odzwierciedla wyroku Sądu Pierwszej Instancji

27. Oczekiwanie na wyrok Trybunału Sprawiedliwości jest również umotywowane treścią proponowanego przepisu. Komisja twierdzi w uzasadnieniu, że proponowane zmiany mają również na celu uwzględnienie wyroku Sądu Pierwszej Instancji w sprawie *Bavarian Lager*. Zmiana nie odzwierciedla jednak stanowiska Sądu Pierwszej Instancji.

28. EIOD zauważa w szczególności, że we wniosku Komisji skreślono wszelkie odniesienia do szkód dla „prywatności i integralności” osoby fizycznej, co jest warunkiem koniecznym do uzasadnienia odmowy dostępu do dokumentów zawierających dane osobowe. Zatem wniosek Komisji zdecydowanie zmienia równowagę osiągniętą dotychczas przez prawodawcę zgodnie z interpretacją Sądu Pierwszej Instancji. Wniosek przenosi punkt ciężkości związany z dostępem do dokumentów zawierających dane osobowe z rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 na rozporządzenie (WE) nr 45/2001.

29. Istotne jest, przynajmniej dopóki wyrok Sądu Pierwszej Instancji pozostaje punktem odniesienia w tej delikatnej

⁽¹⁰⁾ Oczywiście jest, że zmiana tekstu instrumentu legislacyjnego leży w gestii prawodawcy. Nie zmienia tego fakt, że interpretacja danego testu jest przedmiotem sporu przed Trybunałem.

⁽¹¹⁾ W sprawie tej równowagi zob. pkt 31–37 poniżej.

materii, aby proponowane zmiany w rzeczywisty sposób uwzględniały wyrok, nie zaś znacznie od niego odchodziły. Wyrok Sądu Pierwszej Instancji nie tylko przedstawia interpretację pewnych odnośnych przepisów, zarówno rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, jak i rozporządzenia (WE) nr 45/2001, ale również osiąga odpowiednią równowagę między prawami chronionymi przez te dwa rozporządzenia. EIOD podkreśla, jak ważne jest zachowanie tej równowagi przez prawodawcę, wraz z ewentualnym wyjaśnieniem odnośnych przepisów.

30. W następnych akapitach niniejszej opinii EIOD w jeszcze większym stopniu wyjaśni dlaczego — w przeciwieństwie do stanowiska Komisji — proponowany art. 4 ust. 5 nie odzwierciedla orzecznictwa Trybunału.

Art. 4 ust. 5 zdanie drugie nie odzwierciedla potrzeby odpowiedniej równowagi

31. Zgodnie z art. 4 ust. 5 zdanie drugie: „Inne dane osobowe ujawniane są zgodnie z warunkami dotyczącymi zgodnego z prawem przetwarzania takich danych, ustanowionymi w przepisach WE dotyczących ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych”.

32. Przepis ten oznacza, że organ, który postanawia zwrócić się o uzyskanie publicznego dostępu do dokumentów musi uzasadnić swoją decyzję na podstawie rozporządzenia (WE) nr 45/2001, nie zaś rozporządzenia (WE) nr 1049/2001. Przepis zawiera zatem tzw. „teorię odesłania” ⁽¹²⁾ zdefiniowaną przez Komisję przed Sądem Pierwszej Instancji w sprawie *Bavarian Lager*.

33. Teoria ta została odrzucona przez Trybunał na podstawie obecnego brzmienia art. 4 ust. 1) lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1049/2001. Trybunał uzasadnił swoją decyzję następującym sformułowaniem: odmówić ujawnienia można wyłącznie w przypadku gdy podważona zostałaby prywatność lub integralność danej osoby. Jednak do rozumowania Trybunału nie jest tylko interpretacją tekstu, ale odzwierciedla dążenie do równowagi między tymi dwoma podstawowymi prawami: publicznym dostępem do dokumentów i ochroną danych.

34. Potrzeba odpowiedniej równowagi między tymi podstawowymi prawami — lub „zrównoważonego podejścia”, jak zazwyczaj jest ono definiowane — została również

⁽¹²⁾ Ponieważ przenosi test z rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 na rozporządzenie (WE) nr 45/2001.

podkreślona w kilku dokumentach zajmujących się sprzecznościami między tymi dwoma prawami. Tak było na przykład w przypadku opinii nr 5/2001 Grupy Roboczej Art. 29 ⁽¹³⁾ oraz w opracowaniu EIOD. Podobne podejście przyjęto również w projekcie konwencji Rady Europy o dostępie do oficjalnych dokumentów, która określa, że umawiające się strony mogą ograniczyć prawo dostępu do oficjalnych dokumentów, aby chronić, m.in. „prywatność i inne uzasadnione interesy prywatne” ⁽¹⁴⁾.

35. Z jednej strony należy szanować prawo do dostępu publicznego, co w każdym przypadku oznacza, że:

— Należy szanować cel rozporządzenia (WE) nr 1049/2001. Rozporządzenie powinno zapewnić możliwie największe prawo do publicznego dostępu do dokumentów ⁽¹⁵⁾. Oznacza to, że zasadniczo wszelkie dokumenty instytucji powinny być publicznie dostępne ⁽¹⁶⁾. W konsekwencji wyjątki te podlegają zawężającej wykładni i stosowaniu, aby nie zniweczyć stosowania zasady ogólnej wyrażonej w tym uregulowaniu ⁽¹⁷⁾.

— Uwzględniając charakter prawa do publicznego dostępu do dokumentów, wnioskodawca nie jest zobowiązany do podania uzasadnienia swego wniosku, a zatem do wykazywania jakiegokolwiek interesu w uzyskaniu dostępu dożądanego dokumentu ⁽¹⁸⁾.

36. Z drugiej strony, należy szanować prawo do ochrony danych:

— Ochrona danych osobowych opiera się na systemie równowagi i kontroli, który nie zabrania przetwarzania danych osobowych, ale poddaje to przetwarzanie zabezpieczeniom i gwarancjom. Przetwarzanie danych osobowych możliwe jest gdy osoba, której dane te dotyczą jednoznacznie wyraziła na to zgodę lub przetwarzanie jest konieczne w innym interesie publicznym lub prywatnym (art. 5 rozporządzenia (WE) nr 45/2001).

— Przepisy rozporządzenia (WE) nr 45/2001 muszą koniecznie być interpretowane w świetle praw podstawowych, zwłaszcza prawa do prywatności ⁽¹⁹⁾.

— Przetwarzanie danych osobowych musi zatem odbywać się zgodnie z zasadą proporcjonalności i nie może w sposób faktyczny i konkretny podważać rzeczywistych interesów osoby, której dane te dotyczą.

37. Takiej równowagi nie można zagwarantować przez proste odesłanie do rozporządzenia (WE) nr 45/2001, które „polega na zapewnieniu podczas przetwarzania danych osobowych ochrony wolności i praw podstawowych osób fizycznych, a szczególnie ich prywatności” ⁽²⁰⁾. Rozwiązanie to respektuje prawo do ochrony danych, ale nie respektuje prawa do publicznego dostępu do dokumentów.

Drugie zdanie art. 4 ust. 5 nie jest rozwiązaniem realistycznym

38. Rozporządzenie (WE) nr 45/2001 nie daje jasnej odpowiedzi w sytuacjach, gdy instytucja wspólnotowa lub organ wspólnotowy muszą podjąć decyzję w sprawie wniosku o publiczny dostęp do dokumentów. W skrócie ⁽²¹⁾: art. 5 rozporządzenia zezwala na przetwarzanie danych osobowych, jeśli jest to „konieczne, aby spełnić zadanie wykonywane w interesie publicznym”, lub jeśli jest to „konieczne dla zgodności ze zobowiązaniem prawnym, któremu podlega administrator danych”. Innymi słowy, to, czy przetwarzanie danych jest zgodne z prawem, określa się, mając na względzie nie ochronę danych, ale konieczność ich przetwarzania z innej przyczyny (wynikającą ze zobowiązań prawnych lub nie). Prowadzi to do wniosku, że skoro w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 (ani w żadnym innym przepisie tego rozporządzenia) nie zdefiniowano takiej konieczności, to odpowiedniej wskazówki należy szukać w prawie ustanowionym z myślą o tej innej przyczynie — w tym przypadku o prawie dostępu do dokumentów.

39. Tymczasem wniosek przewiduje, że — o ile nie ma zastosowania przepis szczegółowy zamieszczony w art. 4 ust. 5 zdanie pierwsze — wszystkie wnioski o dostęp do dokumentów zawierających dane osobowe należy oceniać, odwołując się do rozporządzenia (WE) nr 45/2001. Odwołanie takie nie pomoże jednak w odpowiedni sposób wyważyć wchodzących w grę interesów. A to przysporzy niepożądanym skutków (sytuacja typu paragraf 22).

⁽¹³⁾ Opinia nr 5/2001 w sprawie sprawozdania specjalnego Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich dla Parlamentu Europejskiego w następstwie projektu zalecenia Komisji Europejskiej w sprawie skargi nr 713/98/IJH z 17.5.2001, WP 44, dostępnej na stronie internetowej tej grupy roboczej.

⁽¹⁴⁾ Art. 3.f projektu konwencji obecnie finalizowanej przez Radę Europy. Poniżej znajduje się link do ostatniego projektu: <http://assembly.coe.int/Main.asp?link=/Documents/WorkingDocs/Doc08/EDOC11631.htm>

⁽¹⁵⁾ Art. 1 i motyw 4 rozporządzenia; Motyw 4 zostanie zmieniony na motyw 6 po dostosowaniu rozporządzenia zgodnie z wnioskiem.

⁽¹⁶⁾ Motyw 11 rozporządzenia; Motyw 11 zostanie zmieniony na motyw 17 po dostosowaniu rozporządzenia zgodnie z wnioskiem.

⁽¹⁷⁾ Pkt 94 wyroku Sądu Pierwszej Instancji w sprawie *Bavarian Lager* oraz orzecznictwo tam wymienione.

⁽¹⁸⁾ Pkt 107 wyroku Sądu Pierwszej Instancji w sprawie *Bavarian Lager*, omówiony szerzej w pkt 40 poniżej.

⁽¹⁹⁾ Zob. w tym znaczeniu w szczególności wyrok Sądu Pierwszej Instancji w sprawie *Österreichischer Rundfunk*.

⁽²⁰⁾ Pkt 99 wyroku.

⁽²¹⁾ Zob. bardziej szczegółowe wyjaśnienia na temat art. 5 zamieszczone w opracowaniu EIOD.

40. Ponadto należy zauważyć, że odesłanie do rozporządzenia (WE) nr 45/2001 nie rozwiązuje problemu niezgodności pomiędzy prawem publicznego dostępu do dokumentów a obowiązkiem wykazania — wynikającym z art. 8 lit. b rozporządzenia (WE) nr 45/2001 — że przekazanie danych osobowych jest konieczne. Jak stwierdził Sąd Pierwszej Instancji w sprawie *Bavarian Lager*: „Gdyby bowiem ustanowiono, jako przewidziany w rozporządzeniu (WE) nr 45/2001 warunek dodatkowy, wymóg wykazania przez wnioskodawcę konieczności przekazania danych, byłby on sprzeczny z celem rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 polegającym na zapewnieniu jak najszerszego publicznego dostępu do posiadanych przez instytucje dokumentów”⁽²²⁾.

Zakres zastosowania art. 4 ust. 5 zdanie pierwsze jest zdecydowanie zbyt ograniczony

41. Artykuł 4 ust. 5 zdanie pierwsze wniosku brzmi następująco: „Nazwiska, tytuły i funkcje osób zajmujących urzędy publiczne, urzędników służby publicznej oraz reprezentantów interesów podlegają ujawnieniu, jeżeli ma to związek z ich działalnością zawodową, chyba że ze względu na szczególne okoliczności ujawnienie zaszkodziłoby danym osobom”. Zawiera on zasadę szczegółową dotyczącą pewnego rodzaju danych i odnoszącą się do wskazanej grupy osób.

42. Na wstępie EIOD odnotowuje, że art. 4 ust. 5 zdanie pierwsze bez wątplenia respektuje prawo publicznego dostępu do dokumentów. W sytuacjach, których to zdanie dotyczy, zwykle udziela się dostępu do dokumentów. Inspektor jest zdania, że przepis ten respektuje także prawo do ochrony danych. Dotyczy on sytuacji, z którą miał do czynienia Sąd Pierwszej Instancji w przypadku *Bavarian Lager*, a także sytuacji porównywalnych. Sąd stwierdził: w takich sytuacjach ujawnienie nazwiska nie stanowi ingerencji w prywatność danych osób, a osoby te nie mogą uznać, że korzystają z prawa do zachowania poufności⁽²³⁾.

43. Na wstępie należy odnotować również, że zasadniczo przepis ten jest dobrze sformułowany i spełnia warunek pewności prawnej. W przepisie określono funkcje, jakie sprawują dane osoby, i wskazano zakres danych osobowych, które można ujawnić. Niezależnie od tego, czy zakres ten jest właściwy, jest on jasno zdefiniowany. Jest też zgodny z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001: ujawnienie danych jest przetwarzaniem legalnym, ponieważ wynika ze

zobowiązania prawnego ustanowionego w art. 4 ust. 5, a cel ma ograniczony — jest nim mianowicie udzielenie dostępu do dokumentów.

44. Jeżeli chodzi o zakres właściwości podmiotowej, udostępnić należy niektóre dane osób zajmujących urzędy publiczne, urzędników służby publicznej oraz reprezentantów interesów. Wydaje się, że przepis ten ma jedynie zaradzić konsekwencjom wyroku Sądu Pierwszej Instancji w sprawie *Bavarian Lager*. Pojawia się jednak pytanie, dlaczego nie dotyczy szerszej kategorii osób wykonujących określoną działalność zawodową. Argumenty na poparcie założenia, że w przypadku działalności zawodowej dane osobowe zwykle należy udostępnić, dotyczą także na przykład:

— pracowników sektora prywatnego lub osób pracujących na własny rachunek, których nie można uznać za „reprezentantów interesów”, o ile nie istnieje założenie, że ujawnienie danych zaszkodziłoby takiej osobie,

— naukowców przedstawiających wyniki swoich badań,

— ekspertów przedstawiających w życiu publicznym dziedzinę wiedzy, którą reprezentują,

— nauczycieli szkolnych i akademickich sprawujących funkcję nauczyciela lub wykładowcy.

45. Powyższe przykłady wskazują, że należałoby zadbać o szerszy przepis, w którym byłaby mowa o danych dotyczących różnych grup osób prowadzących działalność zawodową.

46. Drugie ograniczenie — właściwość rzeczowa — zawarte w art. 4 ust. 5 zdanie pierwsze wniosku dotyczy składników danych. Ujawniać należy jedynie nazwiska, tytuły i funkcje. Nie ma więc mowy o danych, które zdradzają sytuację prywatną danej osoby, nawet jeżeli nie są to dane szczególnie chronione w rozumieniu art. 10 rozporządzenia (WE) nr 45/2001. Chodzi tu na przykład o domowy adres, telefon i e-mail lub inne dane — np. pensje i wydatki wysokich rangą urzędników lub polityków.

47. Nie ma jednak mowy również o składnikach danych, które nie mają nic wspólnego z sytuacją prywatną danej osoby, np. adresie służbowym (korespondencyjnym i e-mailowym) ani o bardziej ogólnych informacjach związanych z funkcją danej osoby.

⁽²²⁾ Wyrok Sądu Pierwszej Instancji — pkt 107. NB: Artykuł 8 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 nakłada również inne obowiązki, ale w omawianej sytuacji nie stanowią one problemu.

⁽²³⁾ Zob. zwłaszcza pkt 131, 132 i 137 wyroku.

48. Istotniejszym problemem, który wiąże się z podejściem przyjętym we wniosku, jest fakt, że w dokumencie nazwisko rzadko występuje samodzielnie. Zwykle jest powiązane z innymi danymi odnoszącymi się do danej osoby. Na przykład w sprawie *Bavarian Lager* chodziło o dostęp do protokołu posiedzenia. Można sobie wyobrazić, że w protokole nie tylko wymieniono nazwiska osób obecnych na posiedzeniu, lecz także przytoczono ich wypowiedzi wygłoszone podczas dyskusji. Wypowiedzi te czasem mogą nawet spełniać kryteria danych szczególnie chronionych w rozumieniu art. 10 rozporządzenia 45/2001, jeżeli na przykład zawierają opinię polityczną. Dlatego wątpliwe jest, czy pewne określone dane można rozważać w oderwaniu od innych.

IV. ROZWIĄZANIE ALTERNATYWNE

Potrzeba jasných wskazówek ze strony prawodawcy

49. Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 powinno samo w sobie stanowić wskazówkę dla instytucji i organów, które mają do czynienia z wnioskami o publiczny dostęp do dokumentów zawierających dane osobowe, a jednocześnie powinno dbać o równowagę pomiędzy dwoma prawami podstawowymi będącymi przedmiotem zainteresowania.

50. Zdaniem EIOD potrzeba dalszej dyskusji nad tym, jak wskazówki takie należy przełożyć na konkretny przepis prawny. Doświadczenie pokazuje, że jest to kwestia obejmująca trudne i zasadnicze czynniki. Przepis ten należy sporządzić jak najdokładniej i oprzeć się przy tym na uwagach różnych zainteresowanych stron.

Alternatywne rozwiązanie

51. Jako uczestnik dyskusji, EIOD proponuje następujący przepis o publicznym dostępie do danych osobowych:

1. Danych osobowych nie ujawnia się, jeżeli naruszyłyby to prywatność lub integralność danej osoby. Sytuacja taka nie zachodzi wtedy, gdy:

a) dane odnoszą się wyłącznie do działalności zawodowej danej osoby, chyba że ze względu na szczególne okoliczności jest powód, by zakładać, iż ujawnienie danych zaszkodziłoby danej osobie;

b) dane odnoszą się wyłącznie do osoby publicznej, chyba że ze względu na szczególne okoliczności jest powód, by zakładać, iż ujawnienie danych zaszkodziłoby danej osobie lub innym osobom z nią związanym;

c) dane te zostały już upublicznione za zgodą danej osoby.

2. Dane osobowe ujawnia się jednak, jeżeli wymaga tego nadrzędny interes publiczny. W takich przypadkach instytucja lub organ precyzuje, o jaki interes publiczny chodzi. Podaje powody, dla których w danym przypadku interes publiczny przeważa nad interesami danej osoby.

3. Jeżeli instytucja lub organ odmówi dostępu do dokumentu, powołując się na ust. 1, rozważa, czy może udzielić dostępu do części dokumentu.

52. Poniżej przedstawiono objaśnienie tego przepisu.

53. Pierwsza część ust. 1 zawiera zasadę podstawową i odzwierciedla potrzebę właściwej równowagi pomiędzy prawami podstawowymi będącymi przedmiotem zainteresowania. Wyjątkiem od prawa publicznego dostępu do dokumentów byłaby jedynie sytuacja, w której ujawnienie danych naruszyłoby prywatność lub integralność danej osoby. Przepis odnosi się do prywatności (poszanowanie życia prywatnego i rodzinnego w rozumieniu art. karty praw podstawowych i art. 8 europejskiej konwencji praw człowieka), a nie do ochrony danych (w rozumieniu art. 8 karty).

54. Jednocześnie w pełni uwzględniono prawo do ochrony danych osobowych ustanowione w systemie równowagi i kontroli służącym ochronie osób, których dane miałyby zostać ujawnione (zob. także pkt 36). Przepis precyzuje zobowiązanie prawne do ujawnienia danych osobowych, zgodnie z tym, co przewidziano w art. 5 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 45/2001.

55. Należy zauważyć, że rozporządzenie (WE) nr 45/2001 nie zabrania przetwarzania danych osobowych, jeżeli — zgodnie z art. 5 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 45/2001 — ma ono podstawę prawną. Zastosowanie takiej podstawy prawnej do określonego przypadku należy rozważyć w świetle art. 8 europejskiej konwencji praw człowieka i w świetle orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. W tym kontekście należy się odwołać do wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawie *Österreichischer Rundfunk* ⁽²⁴⁾. Wprowadzenie w ust. 1 przepisu słów: „jeżeli naruszyłyby to prywatność lub integralność danej osoby”, oznacza, że właśnie od tego zależy, czy można udzielić publicznego dostępu do danych osobowych.

⁽²⁴⁾ Wyrok Trybunału z dnia 20 maja 2003 r.: *Rechnungshof* (C-465/00) przeciwko *Österreichischer Rundfunk* oraz inne i *Christa Neukomm* (C-138/01) i *Joseph Lauer* (C-139/01) przeciwko *Österreichischer Rundfunk*, wspólne sprawy C-465/00, C-138/01 i C-139/01, Zb.Orz. 2003 s. I-4989.

56. Termin „integralność” pojawia się także w obecnym tekście art. 4 ust. 1 lit. b) i odnosi się do integralności fizycznej danej osoby. Jest on ważny na przykład w sytuacjach, gdy ujawnienie danych osobowych mogłoby zagrażać integralności fizycznej danej osoby, ale nie musiałyby mieć bezpośredniego związku z jej prywatnością.

57. Druga część ust. 1 proponowanego przepisu ma stanowić wskazówkę dla instytucji lub organu, które podejmują decyzję w sprawie wniosku o publiczny dostęp do dokumentów. Wyróżnia trzy sytuacje, w których ujawnienie danych osobowych zwykle nie szkodzi danej osobie.

— Pierwsza sytuacja to ta, której dotyczy art. 4 ust. 5 zdanie pierwsze wniosku Komisji. Sformułowanie jest znacznie szersze i praktyczniejsze i uwzględnia najważniejsze uwagi poczynione przez EIOD w niniejszej opinii. W przepisie przewidziano, że także w tej sytuacji można mieć powody, by zakładać, iż ujawnienie danych zaszkodzi danej osobie. W takim przypadku instytucja wspólnotowa lub organ wspólnotowy muszą ocenić, czy faktycznie należy się spodziewać takiego efektu. Innymi słowy, założeniem jest dostęp. Ponadto sformułowanie „powód, by zakładać” (itd.) zostało zaczerpnięte z art. 8 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 45/2001.

— Druga sytuacja zakłada, że jeżeli w grę wchodzi dane osoby publicznej, dostęp do nich może być nawet szerszy. Przykładem mogą być politycy lub inne osoby, których funkcje lub zachowanie zwykle uzasadniają udzielenie opinii publicznej szerszego dostępu do danych, co wynika z przysługującego jej prawa do informacji. Tu także przyjęto zastrzeżenie, że w konkretnych przypadkach wnioski mogą być inne. W tej sytuacji należy także uwzględnić ewentualne szkody dla rodziny danej osoby.

— Trzecia sytuacja dotyczy danych, które za zgodą danej osoby znalazły się już w przestrzeni publicznej. Można tu przytoczyć przykład danych osobowych opublikowanych na stronie internetowej lub w blogu.

58. W ust. 2 przewidziano, że publicznego dostępu do dokumentów może wymagać nadrzędny interes. Niektóre dane mogą być niezbędne do tego, by opinia publiczna wyrobiła sobie rzetelną opinię na temat procesu legislacyjnego lub — bardziej ogólnie — funkcjonowania instytucji europejskich. Można tu wspomnieć na przykład o powiązaniach (finansowych) pomiędzy określoną instytucją a pewnymi grupami nacisku. Ponieważ ustęp ten przewiduje wyjątek od wyjątku, zawarto w nim dodatkowe zabezpieczenia. W

każdym przypadku instytucja lub organ muszą wytłumażyć zastosowanie przepisu.

59. Ustęp 3 zobowiązuje instytucję lub organ do rozważenia, czy udzielić dostępu do części dokumentu (np. usuwając z niego nazwiska) — stanowi to dodatkowy instrument mający zapewnić równowagę pomiędzy prawami podstawowymi będącymi przedmiotem zainteresowania; należy go stosować jedynie wtedy, gdy istnieją powody, by odmówić dostępu do danych.

60. Ponadto Inspektor zwraca uwagę, że to rozwiązanie pozwoli uniknąć sytuacji typu paragraf 22, o której wspomniano w pkt 39.

V. CZY NALEŻY WPROWADZIĆ ZMIANY DO ROZPORZĄDZENIA 45/2001?

61. Z wyroku Sądu Pierwszej Instancji w sprawie *Bavarian Lager* wynika, że pilnie należy także doprecyzować związek pomiędzy publicznym dostępem do dokumentów a ochroną danych, ponieważ w tym kontekście art. 8 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 45/2001 może być różnie interpretowany. Kontrowersje — m.in. w sprawie *Bavarian Lager* toczącej się przed Sądem Pierwszej Instancji — budziło znaczenie słów: „wykaże konieczność przekazania danych” w kontekście publicznego dostępu do dokumentów. Jeżeli potraktować to sformułowanie dosłownie, oznaczałoby ono, że osoba ubiegająca się o dostęp do dokumentu na mocy rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 musiałaby przedstawić przekonujące powody, dla których potrzebuje dokumentu, a to byłoby sprzeczne z jednym z celów rozporządzenia o publicznym dostępie do dokumentów, a mianowicie z zapewnieniem jak najszerszego dostępu do dokumentów posiadanych przez instytucje⁽²⁵⁾. Aby rozwiązać ten problem, Sąd Pierwszej Instancji postanowił, że jeżeli dane osobowe są przekazywane w celu realizacji prawa dostępu do dokumentów, osoba składająca wniosek nie musi wykazywać, że ujawnienie tych danych jest konieczne. Stwierdził również, że przekazywanie danych, które nie wchodzi w zakres wyjątku przewidzianego w art. 4 ust. 1 lit. b), nie może naruszać uzasadnionych interesów osoby, której dotyczą dane⁽²⁶⁾.

62. Rozwiązanie to było potrzebne, by w zadowalający sposób rozstrzygnąć rozbieżności pomiędzy oboma rozporządzeniami, ale zostało zakwestionowane przez Komisję w odwołaniu do Trybunału Sprawiedliwości. Komisja

⁽²⁵⁾ Zob. pkt 107 wyroku Sądu Pierwszej Instancji.

⁽²⁶⁾ Pkt 107 i 108 wyroku Sądu Pierwszej Instancji.

stwierdziła, że „żaden z przepisów rozporządzenia (WE) nr 45/2001 ani rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 nie wymaga ani nie dopuszcza wyłączenia stosowania tego przepisu [art. 8 lit. b)] celem wywarcia skutków przewidzianych w przepisach rozporządzenia (WE) nr 1049/2001”⁽²⁷⁾.

63. Zdaniem EIOD spór ten najlepiej rozwiązać, wprowadzając do zmienionego rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 motyw kodyfikujący orzeczenie Sądu Pierwszej Instancji. Motyw ten mógłby brzmieć w następujący sposób: „Jeżeli dane osobowe są przekazywane w celu realizacji prawa dostępu do dokumentów, osoba składająca wniosek nie musi wykazywać konieczności ujawniania tych danych, jak przewidziano to w art. 8 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 45/2001”.

VI. PRAWO DOSTĘPU DO DOKUMENTÓW I PRAWO DOSTĘPU DO WŁASNYCH DANYCH OSOBOWYCH

64. Prawo dostępu do dokumentów przewidziane w rozporządzeniu (WE) nr 1049/2001 należy odróżnić od art. 13 rozporządzenia (WE) nr 45/2001. Prawo dostępu przewidziane w rozporządzeniu (WE) nr 1049/2001 jest ogólnym prawem dostępu do dokumentów przysługującym wszystkim i ma zagwarantować przejrzystość organów publicznych. Artykuł 13 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 ogranicza krąg osób, którym przysługuje prawo dostępu do danych — daje to prawo tylko osobom, których informacje dotyczą, przede wszystkim po to by umożliwić im kontrolowanie tych informacji. Ponadto do prawa dostępu wynikającego z art. 13 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 odwołano się w art. 8 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

65. W związku z powyższym należy, zdaniem Inspektora, w rozporządzeniu 1049/2001 wyjaśnić, że prawo dostępu do dokumentów pozostaje bez uszczerbku dla prawa dostępu do własnych danych osobowych na mocy rozporządzenia (WE) nr 45/2001.

66. Ponadto Inspektor zaleca prawodawcy, by rozważył, czy do zmienionego rozporządzenia nie należałoby wprowadzić możliwości dostępu *ex officio* do własnych danych osobowych. W praktyce zdarzają się sytuacje, w których ludzie nie są świadomi, że na mocy art. 13 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 przysługuje im prawo dostępu do własnych danych osobowych, i ubiegają się o dostęp, powołując się na rozporządzenie (WE) nr 1049/2001. Można im go wtedy odmówić, jeżeli ma zastosowanie któryś z wyjątków przewidzianych w tym rozporządzeniu, lub można uznać, że wniosek o taki szczególny dostęp nie wchodzi w zakres zastosowania tego rozporządzenia. W takim przypadku,

jeżeli instytucja lub organ znają powody ubiegania się o dostęp (tzn. dostęp wnioskodawcy do własnych danych osobowych), powinny być zobowiązane do udzielenia takiego dostępu *ex officio*.

67. Obie kwestie można wyjaśnić, wprowadzając określone stwierdzenia do motywów zmienionego rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, być może w powiązaniu z motywem 11 obowiązującego rozporządzenia. Pierwszy motyw (lub część motywu) mógłby głosić, że prawo publicznego dostępu do dokumentów pozostaje bez uszczerbku dla prawa dostępu do własnych danych osobowych przysługującego na mocy rozporządzenia (WE) nr 45/2001. Drugi motyw (lub część motywu) mógłby zawierać pojęcie dostępu *ex officio* do własnych danych osobowych. Jeżeli dana osoba ubiega się o dostęp do danych jej dotyczących, instytucja powinna z własnej inicjatywy zbadać, czy przysługuje jej prawo dostępu na mocy rozporządzenia (WE) nr 45/2001.

VII. DALSZE WYKORZYSTYWANIE DANYCH OSOBOWYCH ZAWARTYCH W UDOSTĘPNIONYCH DOKUMENTACH

68. Kolejnym problemem, który należy rozważyć i w miarę możliwości dokładniej rozstrzygnąć we wniosku Komisji, jest dalsze wykorzystywanie danych osobowych zawartych w udostępnionych dokumentach. Jeżeli dokumenty zostaną udostępnione, wykorzystanie danych osobowych w nich zawartych może podlegać stosownym zasadom ochrony danych osobowych, a zwłaszcza rozporządzeniu (WE) nr 45/2001 i krajowemu ustawodawstwu wdrażającemu dyrektywę 95/46. Jeżeli wnioskodawca, instytucja udostępniająca lub strony trzecie mające dostęp do dokumentu chcą ponownie wykorzystać, rozpowszechnić lub dalej przetworzyć te dane, powinny to robić zgodnie ze stosownym prawem o ochronie danych.

69. Jeżeli na przykład na wniosek uzyska się dostęp do wykazu nazwisk i adresów urzędników służby publicznej, wykazu tego nie powinno się wykorzystywać, by zwracać się do danych urzędników z kampanią marketingową lub tworzyć ich profile, chyba że w zgodzie ze stosownym prawem o ochronie danych.

70. Dlatego wskazane byłoby, żeby prawodawca skorzystał z okazji i zwrócił uwagę na tę relację. Podejście takie byłoby spójne z podejściem zastosowanym w dyrektywie 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego. W dyrektywie tej

⁽²⁷⁾ Zob. odwołanie Komisji w sprawie C-28/08P wspomnianej w przypisie 7.

jako jeden z warunków ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego wyraźnie wymieniono pełne przestrzeganie zasad ochrony danych osobowych zgodnie z dyrektywą 95/46/WE⁽²⁸⁾.

71. W związku z powyższym Inspektor proponuje, by wprowadzić motyw głoszący, że „w przypadku udzielenia dostępu do dokumentów dalsze przetwarzanie danych osobowych w nich zawartych podlega stosownym zasadom ochrony danych osobowych, a zwłaszcza krajowemu prawodawstwu wdrażającemu dyrektywę 95/46/WE”.

VIII. WNIOSKI

72. Uwagę EIOD zwrócił przede wszystkim fakt, że we wniosku dotyczącym rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji znalazł się przepis (zamieszczony w art. 4 ust. 5), którego przedmiotem jest trudna relacja pomiędzy dostępem do dokumentów a prawem do prywatności i do ochrony danych osobowych. W niniejszej opinii w pewnym stopniu wyrażono zrozumienie dla przyczyn, z powodu których obecny art. 4 ust. 1 lit. b) ma zostać zastąpiony nowym przepisem, samego przepisu jednak nie poparto.

73. Przepis został zakwestionowany z następujących powodów:

1. EIOD nie ma pewności, czy obecny moment jest właściwy na zmiany, skoro nierozstrzygnięta pozostaje sprawa odwołania do Trybunału Sprawiedliwości. Przedmiotem tego odwołania są kwestie zasadnicze.

2. Rozwiązanie zaproponowane we wniosku nie jest właściwe. Składa się ono z ogólnej zasady (art. 4 ust. 5 zdanie drugie), która:

— nie odzwierciedla wyroku Sądu Pierwszej Instancji w sprawie *Bavarian Lager*,

— nie zapewnia właściwej równowagi pomiędzy prawami podstawowymi będącymi przedmiotem zainteresowania,

— jest nierealistyczna, ponieważ odwołuje się do prawodawstwa UE dotyczącego ochrony danych, które nie daje jasnej odpowiedzi w sytuacjach, kiedy trzeba podjąć decyzję o publicznym dostępie do dokumentów.

3. Składa się z zasady szczegółowej (art. 4 ust. 5 zdanie pierwsze), która zasadniczo jest dobrze zdefiniowana, ale której zakres jest zdecydowanie zbyt ograniczony.

74. Jako uczestnik dyskusji, Inspektor proponuje, by publiczny dostęp do danych osobowych ograniczyć w następujący sposób:

1. *Danych osobowych nie ujawnia się, jeżeli naruszyłoby to prywatność lub integralność danej osoby. Sytuacja taka nie zachodzi wtedy, gdy:*

a) *dane odnoszą się wyłącznie do działalności zawodowej danej osoby, chyba że ze względu na szczególne okoliczności jest powód, by zakładać, iż ujawnienie danych zaszkodziłoby danej osobie;*

b) *dane odnoszą się wyłącznie do osoby publicznej, chyba że ze względu na szczególne okoliczności zachodzi jest powód, by zakładać, iż ujawnienie danych zaszkodziłoby danej osobie lub innym osobom z nią związanym;*

c) *dane te zostały już upublicznione za zgodą danej osoby.*

2. *Dane osobowe ujawnia się jednak, jeżeli wymaga tego nadrzędny interes publiczny. W takich przypadkach instytucja lub organ precyzuje, o jaki interes publiczny chodzi. Podaje powody, dla których w danym przypadku interes publiczny przeważa nad interesami danej osoby.*

3. *Jeżeli instytucja lub organ odmówi dostępu do dokumentu, powołując się na ust. 1, rozważa, czy może udzielić dostępu do części tego dokumentu.*

75. W niniejszej opinii wskazano kilka innych kwestii, które należy doprecyzować w rozporządzeniu o publicznym dostępie do dokumentów; chodzi głównie o jego relacje wobec rozporządzenia (WE) nr 45/2001. Można tego dokonać, wprowadzając motywy lub ewentualnie przepisy legislacyjne poświęcone następującym tematom:

a) *pojęciu dokumentu, po to by zapewnić jak najszersze zastosowanie rozporządzenia o dostępie do dokumentów;*

b) *interpretacji art. 8 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 45/2001 w kontekście publicznego dostępu do dokumentów, po to by wnioskodawca nie musiał wykazywać konieczności ujawnienia danych;*

c) *związkowi pomiędzy prawem publicznego dostępu do dokumentów a prawem dostępu do własnych danych osobowych na mocy rozporządzenia (WE) nr 45/2001,*

⁽²⁸⁾ Zob. motyw 21 i art. 1 ust. 4 dyrektywy 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego (Dz.U. L 345 z 31.12.2003, s. 90).

po to by prawo publicznego dostępu do dokumentów pozostawało bez uszczerbku dla prawa dostępu do własnych danych osobowych;

- d) obowiązki instytucji, by z własnej inicjatywy zbadać, czy dana osoba jest uprawniona do dostępu na mocy rozporządzenia (WE) nr 45/2001, jeżeli ubiega się o dostęp do danych jej dotyczących na mocy rozporządzenia o publicznym dostępie do dokumentów;
- e) dalszemu wykorzystywaniu danych osobowych zawartych w udostępnionych dokumentach, po to by podle-

gało ono stosownym zasadom dotyczącym ochrony danych osobowych.

Sporządzono w Brukseli, dnia 30 czerwca 2008 r.

Peter HUSTINX
Europejski inspektor ochrony danych

II

(Informacje)

INFORMACJE INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ

KOMISJA

Zezwolenie na pomoc państwa w ramach przepisów zawartych w art. 87 i 88 Traktatu WE**Przypadki, względem których Komisja nie wnosi sprzeciwu**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2009/C 2/04)

Data przyjęcia decyzji	8.10.2008
Numer pomocy	N 679/07
Państwo członkowskie	Francja
Region	—
Nazwa (i/lub nazwa beneficjenta)	Soutien de l'Agence de l'innovation industrielle en faveur du programme «DEFI COMPOSITE»
Podstawa prawna	Régime N 121/06
Rodzaj środka pomocy	Pomoc indywidualna
Cel pomocy	Badania i rozwój
Forma pomocy	Dotacje bezpośrednie, dotacja podlegająca zwrotowi
Budżet	Całkowita kwota pomocy przewidziana w ramach programu: 63,638 mln EUR
Intensywność pomocy	50 %
Czas trwania	4 lata
Sektory gospodarki	Sektory związane z produkcją
Nazwa i adres organu przyznającego pomoc	OSEO Innovation 27-31, Av. du Général Leclerc F-94710 Maisons-Alfort Cedex
Inne informacje	—

Tekst decyzji w autentycznej wersji językowej, z którego usunięto wszystkie informacje o charakterze poufny, można znaleźć na stronie:

http://ec.europa.eu/community_law/state_aids/

Data przyjęcia decyzji	5.11.2008
Numer pomocy	N 234/08
Państwo członkowskie	Szwecja
Region	—
Nazwa (i/lub nazwa beneficjenta)	Stöd för investeringar i solvärme
Podstawa prawna	Förordning om stöd för investeringar i solvärme; Förordning (1988:764) om statligt stöd till näringslivet
Rodzaj środka pomocy	Program pomocy
Cel pomocy	Ochrona środowiska
Forma pomocy	Dotacje bezpośrednie
Budżet	Całkowita kwota pomocy przewidziana w ramach programu: 15,5 mln SEK
Intensywność pomocy	60 %
Czas trwania	1.7.2008-30.6.2013
Sektory gospodarki	Wszystkie sektory
Nazwa i adres organu przyznającego pomoc	Boverket Box 534 S-371 23 Karlskrona
Inne informacje	—

Tekst decyzji w autentycznej wersji językowej, z którego usunięto wszystkie informacje o charakterze poufnym, można znaleźć na stronie:

http://ec.europa.eu/community_law/state_aids/

Data przyjęcia decyzji	18.11.2008
Numer pomocy	N 256/08
Państwo członkowskie	Niemcy
Region	Brandenburg
Nazwa (i/lub nazwa beneficjenta)	Richtlinie des Ministeriums für Wirtschaft zur Förderung von Forschung und Entwicklungsvorhaben im Land Brandenburg — Große Richtlinie
Podstawa prawna	Richtlinie des Ministeriums für Wirtschaft zur Förderung von Forschung und Entwicklungsvorhaben im Land Brandenburg — Große Richtlinie
Rodzaj środka pomocy	Program pomocy
Cel pomocy	Badania i rozwój, innowacyjność
Forma pomocy	Dotacje bezpośrednie
Budżet	Roczne wydatki planowane w ramach programu pomocy: 11,66 mln EUR Całkowita kwota pomocy przewidziana w ramach programu: 70 mln EUR
Intensywność pomocy	80 %
Czas trwania	2008-31.12.2013

Sektory gospodarki	—
Nazwa i adres organu przyznającego pomoc	Investitionsbank des Landes Brandenburg (ILB) Steinstraße 104-106 D-14480 Potsdam
Inne informacje	—

Tekst decyzji w autentycznej wersji językowej, z którego usunięto wszystkie informacje o charakterze poufnym, można znaleźć na stronie:

http://ec.europa.eu/community_law/state_aids/

**Zezwolenie na pomoc państwa w ramach przepisów zawartych w art. 87 i 88 Traktatu WE
Przypadki, względem których Komisja nie wnosi sprzeciwu**

(2009/C 2/05)

Data przyjęcia decyzji	26.11.2008
Numer środka pomocy	NN 47/04 ex N/344/A/1999
Państwo członkowskie	Niderlandy
Region	—
Nazwa środka pomocy (i/lub nazwa podmiotu otrzymującego pomoc)	Programma Beheer
Podstawa prawna	De artikelen 2 en 4 van de Kaderwet LNV-subsidies, artikel 29, eerste lid, van de Wet agrarisch grondverkeer; Subsidiereregeling natuurbeheer 2000 (SN) en Subsidiereregeling agrarisch natuurbeheer (SAN) en de Wet Inrichting Landelijk gebied (WILG)
Rodzaj środka pomocy	Program: zarządzanie w zakresie ochrony środowiska: pomoc inwestycyjna, pomoc na rekompensaty, środki rolno-środowiskowe i leśne, wsparcie techniczne
Cel pomocy	Zachowanie, odbudowa i utrzymywanie obszarów naturalnych, tradycyjnych krajobrazów
Forma pomocy	Rekompensata kosztów rzeczywistych oraz strat dochodów w związku z działaniami i środkami rolno-środowiskowymi
Budżet	Maksymalnie od 28 mln EUR rocznie w 2000 r. do 58 mln EUR rocznie w 2013 r.
Intensywność pomocy	Maksymalnie 100 % rzeczywistych kosztów
Czas trwania pomocy	1.1.2000-31.12.2013
Sektory gospodarki	Właściciele gruntów, rolnictwo; produkcja podstawowa, sektor leśnictwa
Nazwa i adres organu przyznającego pomoc	Ministerie van LNV Postbus 20401 2500 EK Den Haag NEDERLAND
Inne informacje	—

Tekst decyzji w autentycznej wersji językowej, z którego usunięto wszystkie informacje o charakterze poufnym, można znaleźć na stronie:

http://ec.europa.eu/community_law/state_aids/

Data przyjęcia decyzji	26.11.2008
Numer środka pomocy	N 14/07
Państwo członkowskie	Zjednoczone Królestwo
Region	England
Nazwa środka pomocy (i/lub nazwa beneficjenta)	Natural England Management Agreement Scheme
Podstawa prawna	Natural Environment § Rural Communities Act 2006; Countryside and Rights of Way Act 2000 (amended)
Rodzaj środka pomocy	Program pomocy
Cel pomocy	Zachowanie i poprawa stanu środowiska naturalnego

Forma pomocy	Dotacja
Budżet	250 mln GBP
Intensywność pomocy	Maksymalnie 100 %
Czas trwania pomocy	2008-2013
Sektory gospodarki	Rolnictwo
Nazwa i adres organu przyznającego pomoc	Natural England Endcliffe Deepdale Business Park Ashford Road Bakewell Derbyshire UNITED KINGDOM
Inne informacje	—

Tekst decyzji w autentycznej wersji językowej, z którego usunięto wszystkie informacje o charakterze poufnym, można znaleźć na stronie:

http://ec.europa.eu/community_law/state_aids/

Data przyjęcia decyzji	26.11.2008
Numer środka pomocy	N 380/08
Państwo członkowskie	Włochy
Region	Lombardia
Nazwa środka pomocy lub nazwa podmiotu otrzymującego pomoc	Aiuti al settore forestale — 10 000 ettari di boschi e sistemi verdi multifunzionali
Podstawa prawna	Legge regionale n. 27/2004 articolo 16; delibera di Giunta regionale n. 2513 dell'11 maggio 2006; delibera di Giunta regionale n. 3839 del 20 dicembre 2006
Rodzaj środka pomocy	Program pomocy
Cel pomocy	Poprawa stanu lasów i tworzenie wielofunkcyjnych terenów zielonych
Forma pomocy	Dotacja bezpośrednia
Budżet	200 000 000 EUR
Intensywność pomocy	Maksymalna intensywność pomocy wyniesie 100 %
Czas trwania pomocy	Do 31.12.2013
Sektory gospodarki	Leśnictwo
Nazwa i adres organu przyznającego pomoc	Regione Lombardia — Direzione Generale Agricoltura Via Pola 12/14 20124 Milano MI ITALIA

Tekst decyzji w autentycznej wersji językowej, z którego usunięto wszystkie informacje o charakterze poufnym, można znaleźć na stronie:

http://ec.europa.eu/community_law/state_aids/

**Zezwolenie na pomoc państwa w ramach przepisów zawartych w art. 87 i 88 Traktatu WE
Przypadki, względem których Komisja nie wnosi sprzeciwu**

(2009/C 2/06)

Data przyjęcia decyzji	4.12.2008
Numer środka pomocy	N 645/07
Państwo członkowskie	Hiszpania
Region	—
Nazwa środka pomocy (i/lub nazwa podmiotu otrzymującego pomoc)	Proyecto de Orden APA de medidas urgentes para reparar los daños causados por inundaciones acaecidas por el desbordamiento del río Ebro en marzo y abril de 2007
Podstawa prawna	Proyecto de Orden APA/2007, por la que se desarrolla el artículo 4 del Real Decreto-Ley nº 3/2007, de 13 de abril, por el que se adoptan medidas urgentes para reparar los daños causados por las inundaciones producidas por desbordamientos en la cuenca del río Ebro durante la última semana del mes de marzo y la primera del mes de abril de 2007
Rodzaj środka pomocy	Program pomocy
Cel pomocy	Odszkodowanie za straty poniesione w wyniku wystąpienia nadzwyczajnego zdarzenia
Forma pomocy	Dotacja bezpośrednia i ulgi podatkowe
Budżet	2 287 535 EUR
Intensywność pomocy	Maksymalnie 80 %
Czas trwania pomocy	<i>Ad hoc</i>
Sektory gospodarki	Rolnictwo
Nazwa i adres organu przyznającego pomoc	Entidad Estatal de Seguros Agrarios Ministerio de Agricultura C/ Miguel Angel 23, 5ª planta 28010 Madrid ESPAÑA
Inne informacje	—

Tekst decyzji w autentycznej wersji językowej, z którego usunięto wszystkie informacje o charakterze poufnym, można znaleźć na stronie:

http://ec.europa.eu/community_law/state_aids/

Data przyjęcia decyzji	4.12.2008
Numer środka pomocy	N 358/08
Państwo członkowskie	Niderlandy
Region	—
Nazwa środka pomocy (i/lub nazwa beneficjenta)	Garantstelling landbouwondernemingen
Podstawa prawna	Kaderwet LNV-subsidies en Regeling LNV-subsidies
Rodzaj środka pomocy	Gwarancja

Cel pomocy	Środek dotyczy dotacji ogólnej dla sektora rolniczego w formie gwarancji w celu wsparcia inwestycji związanych z odbudową, przejęciem, utrzymaniem lub ulepszeniem małych lub średnich gospodarstw rolnych
Forma pomocy	Po wpłaceniu premii, gwarancja w wysokości 80 % pożyczki na inwestycje rolne
Budżet	Faktyczne płatności gwarancji wyniosą średnio maksymalnie 3,6 mln EUR rocznie
Intensywność pomocy	Gwarancja ogólna: 3,33 %, gwarancja dla młodych rolników: 5,83 %, gwarancja „plus”: 3,33 %, gwarancja plus na pożyczki niepreferencyjne: 3,15 %
Czas trwania pomocy	2009-2014
Sektory gospodarki	Sektor rolniczy
Nazwa i adres organu przyznającego pomoc	Ministerie van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit Postbus 20401 2500 EK Den Haag NEDERLAND
Inne informacje	—

Tekst decyzji w autentycznej wersji językowej, z którego usunięto wszystkie informacje o charakterze poufnym, można znaleźć na stronie:

http://ec.europa.eu/community_law/state_aids/

IV

(Zawiadomienia)

ZAWIADOMIENIA INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII
EUROPEJSKIEJ

KOMISJA

**Stopa procentowa stosowana przez Europejski Bank Centralny do podstawowych operacji
refinansujących⁽¹⁾:****2.5 % na dzień 1 stycznia 2009 r.****Kursy walutowe euro⁽²⁾****6 stycznia 2009 r.**

(2009/C 2/07)

1 euro =

Waluta		Kurs wymiany	Waluta		Kurs wymiany
USD	Dolar amerykański	1,3332	AUD	Dolar australijski	1,8727
JPY	Jen	125,84	CAD	Dolar kanadyjski	1,5850
DKK	Korona duńska	7,4530	HKD	Dolar hong kong	10,3369
GBP	Funt szterling	0,91760	NZD	Dolar nowozelandzki	2,2700
SEK	Korona szwedzka	10,5675	SGD	Dolar singapurski	1,9719
CHF	Frank szwajcarski	1,5018	KRW	Won	1 753,58
ISK	Korona islandzka		ZAR	Rand	12,4521
NOK	Korona norweska	9,3850	CNY	Juan renminbi	9,1138
BGN	Lew	1,9558	HRK	Kuna chorwacka	7,2835
CZK	Korona czeska	26,410	IDR	Rupia indonezyjska	14 665,20
EEK	Korona estońska	15,6466	MYR	Ringgit malezyjski	4,6789
HUF	Forint węgierski	266,67	PHP	Peso filipińskie	62,570
LTL	Lit litewski	3,4528	RUB	Rubel rosyjski	38,8859
LVL	Łat łotewski	0,7070	THB	Bat tajlandzki	46,755
PLN	Złoty polski	4,0200	BRL	Real brazylijski	2,9517
RON	Lej rumuński	4,0675	MXN	Peso meksykańskie	17,7949
TRY	Lir turecki	2,0256	INR	Rupia indyjska	64,8270

(¹) Stopa obowiązująca w ostatnich operacjach, których dokonywano przed wskazaną datą. W przypadku przetargu procentowego, stopa procentowa odpowiada marginalnej stopie procentowej.

(²) Źródło: referencyjny kurs wymiany walut opublikowany przez ECB.

NOTA DO CZYTELNIKA

Instytucje postanowiły zaprzestać umieszczania w swoich tekstach wzmianek o ostatnich zmianach cytowanych aktów.

O ile nie określono inaczej, akty, do których następują odesłania w opublikowanych tekstach, są aktami obecnie obowiązującymi.